

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: **Mgr. Bc. R.T.**
bytem
zastoupen advokátem JUDr. Pavlem Kiršnerem, LL.M.
sídlem Rumunská 12, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy**
sídlem Kongresová 2, 140 21 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2020, číslo 636/2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy (dále jen „žalovaný“) zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ve věcech služebního poměru ze dne 21. 2. 2020, č. j. KRPA-414653-12/ČJ-2019-0000ZU. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl žádost, kterou se žalobce domáhal, aby mu byla v souladu s § 116 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), stanovena 8. tarifní třída a aby mu byl v souladu s § 207 odst. 1 téhož zákona přiznán nárok na rozdíl mezi 6. tarifní třídou a 8. tarifní třídou za dobu 3 let zpětně, a to včetně úroků z prodlení.
2. Ze správního spisu k dané věci vyplynulo, že žalobce byl rozhodnutím č. 3953/2014 ke dni 1. 9. 2014 ustanoven na služební místo vedoucího pořádkového oddělení odboru služby pořádkové policie Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy a byl zařazen do 6. tarifní třídy v souladu s § 3 nařízení vlády č. 104/2005 Sb., kterým se stanoví katalog činností v bezpečnostních sborech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katalog činností“). Žalobcova činnost byla specifikována jednak popisem služebního místa ze dne 1. 8. 2014, č. j. KRPA-286833-1/ČJ-2014-000057 (dále jen „popis služebního místa“), jednak rozkazem ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy č. 40/2013, kterým se vydává organizační řád Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy (dále jen „organizační řád“). Dle čl. 28 odst. 5 písm. d) organizačního řádu ve znění účinném do 13. 3. 2019 platilo, že *„odbor služby pořádkové policie v oblasti činnosti pořádkového oddělení ve vztahu k vodní cestě odhaluje trestné činy, zjišťuje jejich pachatele, provádí neodkladné a neopakovatelné úkony, podílí se na šetření plavebních nehod všech plavidel na vodní cestě“*.
3. Dne 29. 11. 2018 žalobce požádal o informaci ohledně stanovení své tarifní třídy, kterou adresoval Krajskému ředitelství policie hlavního města Prahy. V návaznosti na tuto žádost vydal dne 28. 1. 2019 personální odbor Policejního prezidia České republiky stanovisko č. j. PPR-35804-4/ČJ2018-990420 (dále jen „stanovisko personálního odboru ze dne 28. 1. 2019“), dle něhož by měl být vedoucí pořádkového oddělení zařazen do 7. tarifní třídy s činností 1 nebo 12, případně je jeho činnost nepřesně formulována v organizačním řádu (pokud policisté pořádkového oddělení provádějí pouze dílčí či jednotlivé úkony v trestním řízení) a v takovém případě je nutné formulaci v organizačním řádu upravit.
4. S ohledem na výše řečené vydal žalovaný rozkaz č. 30/2019, na jehož základě byl dodatkem č. 5 s účinností ode dne 13. 3. 2019 změněn organizační řád. Jeho čl. 28 odst. 5 písm. d) nově stanoví, že *„odbor služby pořádkové policie v oblasti činnosti pořádkového oddělení ve vztahu k vodní cestě provádí dílčí a jednotlivé úkony v trestním řízení, podílí se na šetření plavebních nehod plavidel na vodní cestě“*.
5. Dne 4. 12. 2019 žalobce podal Krajskému ředitelství policie hlavního města Prahy návrh na zahájení řízení, v rámci něhož požadoval, aby mu byla v souladu s § 116 zákona o služebním poměru stanovena 8. tarifní třída a doplacen rozdíl mezi 6. a 8. tarifní třídou za dobu 3 let zpětně včetně úroků z prodlení. V odůvodnění rovněž navrhl, aby mu byla případně stanovena 7. tarifní třída, a to mj. s ohledem na závěry stanoviska personálního odboru ze dne 28. 1. 2019.
6. Dne 21. 1. 2020 byl změněn žalobcův popis služebního místa, jehož čl. 01. 09. nově zní: *„organizuje a řídí své podřízené policisty k zajištění součinnosti a efektivního postupu zejména“*

v rámci jednotlivých a dílčích úkonů trestního řízení a v oblasti šetření přestupků“. Tím bylo vypuštěno z čl. 01. 09. zejména slovní spojení „*metodicky vede*“.

7. Rozhodnutím ze dne 21. 2. 2020 správní orgán I. stupně žalobcovu žádost zamítl. V odůvodnění zdůraznil, že poříční oddělení je odbor pořádkové služby, který trvale neplní úkoly trestního řízení. To vyplývá mj. z pokynu policejního prezidenta č. 103 ze dne 28. 5. 2013, o plnění některých úkolů policejních orgánů Policie České republiky v trestním řízení (dále jen „pokyn č. 103“), neboť poříční oddělení zde není uvedeno jako policejní orgán s konkrétní působností v trestním řízení. Pro zařazení do tarifní třídy dle katalogu činností je třeba zvážit obsahovou náplň úkolů, které toto oddělení plní dle organizačního řádu. Čl. 28 odst. 5 písm. d) organizačního řádu ve znění účinném do 12. 3. 2019 sice stanovil, že poříční oddělení odhaluje trestné činy, ovšem tato činnost je základním úkolem policie jako celku dle § 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“), a nejedná se o trestní řízení ve smyslu zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“). Stejně tak toto oddělení provádí pouze dílčí a jednotlivé úkony (kam se řadí i neodkladné a neopakovatelné úkony), nikoliv celé trestní řízení. Právě tímto způsobem byl následně zpřesněn organizační řád s účinností od 13. 3. 2019. Skutečnost, že se poříční oddělení nezabývá komplexně trestním řízením, ilustruje i to, že v roce 2017, 2018 a 2019 mělo zaevidováno v protokolu pouze celkem tři trestné činy. Stejně tak vedoucí poříčního oddělení samostatně neřeší náročné analytické, metodické a koncepční úkoly. Jeho úkoly jsou obdobné jako u vedoucího oddělení hlídkové služby. Poříční oddělení konečně nemá žádné další podřízené útvary.
8. Dne 5. 3. 2020 podal žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, které zamítl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. V odůvodnění uvedl, že poříční oddělení neprovádí komplexní trestní řízení, a proto žalobce nemůže být zařazen do 7. tarifní třídy. To potvrzuje rovněž stanovisko analyticko-legislativního odboru kanceláře policejního prezidenta Policejního prezidia České republiky, vydané dne 7. 4. 2016 pod č. j. PPR-10602-1/ČJ-2016-0131 (dále jen „stanovisko analyticko-legislativního odboru ze dne 7. 4. 2016“). Nelze přijmout ani srovnání se zařazením vedoucího pohotovostního a eskortního oddělení (který je zařazen do 7. tarifní třídy s činností 12) a vedoucího oddělení služební kynologie, neboť jejich pracovní náplň je odlišná. Žalovaný si pro srovnání vyžádal od personálního odboru přehled oddělení působících v rámci Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, jejichž vedoucí jsou zařazeni do 6. tarifní třídy. Jedná se o vedoucí oddělení služební hipologie a oddělení METRO, v rámci obvodních ředitelství se jedná o vedoucího oddělení hlídkové služby. Ve všech případech jde o oddělení, která plní základní úkoly služby pořádkové policie, nikoliv o orgány určené k trvalému plnění úkolů v trestním řízení. Konečně žalobce nemůže být zařazen ani do 8. tarifní třídy z důvodu usměrňování a koordinace podřízených policistů, neboť se jedná o běžnou náplň vedoucího oddělení na jakémkoliv stupni.

II. Obsah žaloby

9. Žalobce v žalobě předně uvádí, že podání návrhu na zahájení řízení předcházelo několik neveřejných jednání se služebními funkcionáři, kteří dali žalobci zapravdu, že je zařazen do nesprávné platové třídy. To potvrdilo rovněž stanovisko personálního odboru ze dne 28. 1. 2019. Žalobce proto podal následně návrh na zahájení řízení ve věci zařazení do vyšší platové třídy. Přitom je přesvědčen, že o jeho žádosti rozhodoval nesprávný orgán (v prvním stupni náměstek ředitele pro vnější službu a ve druhém ředitel Krajského ředitelství

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

policie hlavního města Prahy), neboť změnu platové třídy může navrhnout pouze ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy a tento návrh schvaluje policejní prezident.

10. Napadené rozhodnutí není dostatečně odůvodněno, neboť žalovaný se nevypořádal s námitkou, dle níž někteří vedoucí oddělení působící na stejné úrovni jako žalobce jsou zařazeni v jiných platových třídách. Žalovaný pouze zopakoval, že žalobce nekoná celé trestní řízení, ovšem celé trestní řízení nekoná žádný policista. Žalobce je přesvědčen, že oddělení služební kynologie a oddělení pohotovostně eskortní má srovnatelné postavení jako poříční oddělení, navzdory tomu byla u vedoucího pohotovostně eskortního oddělení provedena změna v zařazení a u žalobce nikoliv. Takový postup je diskriminační. Rovněž by měly být v rámci oddělení diferenciovány platové třídy pro nadřízené a podřízené příslušníky.
11. V katalogu činností jsou jednotlivé body sepsány pouze v obecné rovině, činnost žalobce naplňuje bod 1.3.8.3. katalogu činností, neboť usměrňuje výkon policejní činnosti v rámci územních útvarů vyššího stupně. Tuto část citovaného bodu však nevzal v potaz žalobcův přímý nadřízený (vedoucí odboru služby pořádkové policie), který pouze konstatoval, že žalobce samostatně neřeší náročné a složité analytické, metodické a koncepční úkoly. Žalobcova pracovní náplň byla účelově změněna, neboť dle jejího dřívějšího znění žalobce oddělení metodicky a organizačně vedl. Metodické pokyny vytváří Policejní prezidium České republiky (příslušní pracovníci jsou zařazeni do 9. platové třídy) a žalobce jakožto vedoucí poříčního oddělení podle nich řídí výkon služby. Proto by měl být zařazen do 8. platové třídy.
12. Skutečnost, že katalog činností je koncipován pouze v obecné rovině, prokazuje popis pracovní náplně policistů zařazených do 4. platové třídy, kterou však tito policisté v poříčním oddělení reálně nevykonávají, resp. vykonávají pouze její část. Z uvedeného vyplývá, že bod stanovující náplň činnosti není třeba naplnit v plném rozsahu, v případě žalobce proto postačí, pokud v souladu s bodem 1.3.8.3. „*usměrňuje výkon policejních činností v rámci vyššího územního celku*“.
13. Žalobce žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve podotýká, že žalobce byl ustanoven na služební místo rozhodnutím ze dne 31. 8. 2014 a od tohoto data mu začala plynout lhůta pro podání odvolání. Žalobce však odvolání nepodal a až dne 4. 12. 2019 podal podnět k zahájení řízení ve věci stanovení tarifní třídy. Vzhledem k tomu, že se jednalo pouze o podnět, služební funkcionář ho mohl pouze neformálně odložit a pokud ho podle svého obsahu vyhodnotil jako žádost, měl ho shledat nepřipustným a řízení zastavit. O žádosti tedy nemělo být meritorně rozhodováno, tj. napadené rozhodnutí nemělo být vydáno.
15. Žalovaný se neztotožňuje se stanoviskem personálního odboru ze dne 28. 1. 2019 a naopak odkazuje na stanovisko analyticko-legislativního odboru ze dne 7. 4. 2016, které se zabývalo výkladem výkonu činností v trestním řízení v souvislosti s tarifními třídami. Do 13. 3. 2019 patřilo k úkolům poříčního oddělení odhalování trestných činů a zjišťování jejich pachatelů, což je základním úkolem policie jako celku. Od 13. 3. 2019 došlo pouze ke zpřesnění těchto úkolů, nikoliv ke změně obsahu činnosti poříčního oddělení.

16. V daném řízení rozhodovaly orgány k tomu věcně příslušné, neboť zmocnění správního orgánu I. stupně vyplývá ze Závazného pokynu policejního prezidenta č. 75/2013, kterým se stanoví rozsah pravomoci služebních funkcionářů jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru příslušníků Policie České republiky.
17. Žalovaný dostatečně odůvodnil žalobcovo zařazení do 6. tarifní třídy a srovnal je s obdobnými odděleními. Srovnání s vedoucím oddělení služební kynologie a pohotovostně eskortního oddělení není na místě, neboť vedoucí oddělení služební kynologie může mít podřízené, kteří provádějí výkon odborných kriminalisticko-technických činností v oboru policejní kynologie aplikací metody pachové identifikace a dále samostatný výkon speciálních kynologických činností pro potřeby trestního řízení. Rovněž vedoucí pohotovostně eskortního oddělení má podřízené, kteří provádějí jednotlivé úkony v trestním řízení.
18. Žalovaný uvádí, že katalog činností striktně rozlišuje pojmy provádění dílčích úkonů v trestním řízení, provádění jednotlivých úkonů v trestním řízení a samostatný výkon základních policejních činností v trestním řízení. Rovněž formulace „samostatné řešení náročných a složitých analytických, metodických a koncepčních úkolů“ pro 8. tarifní třídu je dostatečně konkrétní a přesahuje rámec služebních činností žalobce.
19. Žalobce jakožto vedoucí nemusí být zařazen do vyšší tarifní třídy oproti jiným příslušníkům stejného oddělení, neboť je za svou práci odměňován např. stanoveným příplatkem za vedení nebo osobním příplatkem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2005, č. j. 2 As 62/2004-61). Je nesporné, že s postavením vedoucího zaměstnance je spojena koordinace a usměrňování podřízených pracovníků, ovšem tato skutečnost není důvodem pro zařazení do 8. platové třídy, neboť se nejedná o aktivní působení na více útvarů organizačního systému.
20. Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.

IV. Argumentace účastníků řízení při jednání

21. Žalobce při jednání zdůraznil, že jeho motivací pro podání žaloby nebyl finanční zisk. Poukázal na chaos a nekonceptnost v rozhodování žalovaného. Uvedl, že není důvod jej odlišovat od postavení jiných vedoucích příslušníků. Konstatoval, že po vydání rozhodnutí mu byla nabídnuta 7. tarifní třída, což však neakceptoval. Dále pak setrval na argumentaci obsažené v žalobě a tuto zopakoval.
22. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a odkázal na svá předchozí vyjádření ve věci. Poukázal na rozhodnutí obvodního soudu o civilní žalobě podané žalobcem.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

23. Soud dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
24. Úvodem se soud zabýval tvrzením žalovaného, dle níž napadené rozhodnutí nemělo být vydáno, neboť rozhodnout o zařazení do platové třídy je možné toliko z moci úřední a nadto o této otázce bylo rozhodnuto již v roce 2014.

25. Soud nejprve považuje za vhodné připomenout, že zákon o služebním poměru upravuje speciální zaměstnanecký poměr – služební poměr, který má s ohledem na svůj veřejnoprávní charakter vlastní specifika. Služební poměr se zakládá v souladu s § 17 tohoto zákona mocenským aktem služebního funkcionáře (rozhodnutím o přijetí) a po celou dobu svého průběhu se výrazně odlišuje od poměru pracovního, který je naopak typickým poměrem soukromoprávním. To se projevuje v právní úpravě služební kázně, možnosti ukládání kázeňských odměn a trestů, omezených možnostech propuštění, úpravě služebního volna, nárocích na dovolenou, zvláštními nároky na skončení služebního poměru a také zvláštními ustanoveními o řízení před služebními funkcionáři (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 As 84/2006-62).
26. Veřejnoprávní charakter služebního poměru se pak logicky projevuje rovněž v oblasti odměňování za výkon služby. Podle § 112 odst. 1 věty první zákona o služebním poměru *„příslušník má nárok na služební příjem za výkon služby“*. Věta třetí téhož ustanovení pak stanoví, že *„za služební příjem se považují peněžitá plnění poskytovaná příslušníkovi bezpečnostním sborem ve výši a za podmínek stanovených tímto zákonem“*. Již z doslovné dikce tohoto ustanovení plyne, že výše odměny za výkon služby nezávisí na úvaze zaměstnavatele, ale je dána přímo zákonem. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 6 As 171/2014-46, uvedl, že *„s účinností zákona o služebním poměru došlo ke zpřísnění režimu služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů, což mělo být vyváжено zejména větší mírou jistoty jejich postavení a jejich odpovídajícím finančním ohodnocením. (...) Služební poměr je veřejnoprávní paralelou k soukromoprávnímu pracovnímu poměru, která je však charakteristická potlačením rovnosti subjektů ve prospěch nadřízenosti státní moci a převažující kogentní úpravou. Tím se od klasického pracovního poměru zásadně odlišuje a stává se speciálním státně zaměstnaneckým poměrem, jenž vyžaduje zcela specifická pravidla. Nerovné postavení subjektů v rámci služebního poměru a přísnou kogentní úpravu, jež téměř vylučuje vyjednávání ze strany příslušníků, je třeba vyvažovat stabilizací jejich platových nároků a formalizovaným rozhodováním (nejen o těchto nárocích), které zajišťuje „férové“ uplatňování státní moci vůči svým zaměstnancům“*.
27. Jednotlivé složky služebního příjmu jsou vyjmenovány v § 113 zákona o služebním poměru, v řešeném případě je pak spor o zařazení žalobce do tarifní třídy, která tvoří základní tarif ve smyslu § 114 až § 117 zákona o služebním poměru. Tato ustanovení stanoví stupnici základních tarifů, která jsou dále zpřesněna přílohou zákona o služebním poměru a katalogem činností, jenž dělí tarifní třídy podle jejich složitosti, odpovědnosti a namáhavosti. Příslušníci jsou do tarifní třídy zařazeni podle nejnáročnější činnosti, jejíž výkon se na služebním místě vyžaduje (§ 116), a do tarifních stupňů podle získaných odborných zkušeností (§ 117).
28. Z uvedeného vyplývá, že příslušníkům vzniká nárok na služební příjem přímo ze zákona a v případě základního tarifu jakožto nárokové složky příjmu vzniká z obecně závazného předpisu rovněž nárok na jeho výši. Byť tedy platí, že příslušník je ustanoven na služební místo rozhodnutím služebního funkcionáře, toto rozhodnutí je ohledně zařazení do příslušné tarifní třídy a tarifního stupně pouze deklaratorní, neboť nárok na základní tarif a jeho výši vzniká přímo z právních předpisů (srov. rovněž komentářovou literaturu k § 112 zákona o služebním poměru dostupnou v ASPI). Je pravdou, že toto rozhodnutí služební funkcionář vydává z moci úřední a nikoliv na základě žádosti příslušníka, ovšem jeho povinností je respektovat nárok příslušníka na výši příjmu (základního tarifu) a tento příjem mu v souladu s právními předpisy určit a vyplácet. Pokud služební funkcionář zjistí

sám nebo z podnětu příslušníka, že je služební příjem vyplácen v nesprávné výši, musí zjednat nápravu. Opačný postup by otvíral prostor pro diskriminaci příslušníků, jimž byl chybně vyměřen nižší příjem, oproti příslušníkům, kteří pobírají příjem ve správné výši, ačkoliv vykonávají stejnou službu či službu stejné hodnoty (§ 112 odst. 3 zákona o služebním poměru).

29. V dané věci je navíc nesporné, že žalobce na základě žádosti žalobce zahájil a vedl správní řízení, ve kterém následně také rozhodl a žádost žalobce tudíž věcně posoudil. Následně (po podání žaloby) přitom žalovaný nevyužil žádných možností, aby své rozhodnutí z vlastní iniciativy zrušil (například v přezkumném řízení). Za této situace soud považoval argumentaci žalovaného za nepřipadnou a přistoupil k věcnému projednání žaloby.
30. Dále se soud zabýval námitkou žalobce, dle níž ve věci rozhodoval nepřislušný orgán, čímž byly porušeny procesní předpisy. Tato námitka není důvodná.
31. Žalobce v žalobě uvedl, že změnu platové třídy může navrhnout pouze žalovaný (ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy) a schvaluje ji policejní prezident. Toto tvrzení však nemá v zákoně o služebním poměru žádnou oporu. Podle § 1 odst. 1 zákona o služebním poměru se rozumí bezpečnostním sborem mj. Policie České republiky, v jejímž čele stojí podle odstavce 2 téhož ustanovení policejní prezident. Policejní prezident je tedy vrcholným orgánem bezpečnostního sboru, dle dikce zákona o služebním poměru tzv. ředitelem bezpečnostního sboru. Ustanovení § 2 tohoto zákona pak upravuje pravomoc jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru, přičemž podle odstavce 1 *„ve věcech služebního poměru příslušníků jedná a rozhoduje jménem státu ředitel bezpečnostního sboru, není-li dále stanoveno jinak. V rozsahu jím stanoveném jedná a rozhoduje též vedoucí organizační části bezpečnostního sboru“*.
32. Z uvedeného vyplývá, že ačkoliv primární personální pravomoc má ředitel bezpečnostního sboru (policejní prezident), zákon o služebním poměru zároveň vytváří prostor pro decentralizaci rozhodování ve věcech služebního poměru. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 16. 3. 2009, č. j. 4 Ads 139/2008-49, uvedl, že *„organizace bezpečnostních sborů je na zákonné úrovni upravena pouze v základním rozsahu, a především z toho pohledu, kdo je nositelem originální rozhodovací pravomoci. Ohledně delegace těchto pravomocí zákon upravuje samotné oprávnění nositele originální pravomoci delegovat aktem řízení toto oprávnění na jiného služebního funkcionáře, kterým je ve věcech služebního poměru příslušníků dle citovaného ustanovení § 2 odst. 1 služebního zákona „vedoucí organizační části bezpečnostního sboru.“ Z výše uvedených důvodů však nelze ze zákonných předpisů jednoznačně určit, které součásti bezpečnostního sboru jsou jeho organizační částí, a které nikoliv. Z toho dále vyplývá, že nelze pouhou aplikací zákonných norem naplnit rozsah pojmu „vedoucí organizační části bezpečnostního sboru“, aniž by byly aplikovány akty řízení, které organizační strukturu bezpečnostních sborů upravují konkrétněji a dotvářejí tak organizační rámec bezpečnostních sborů upravený zákonnými normami“*.
33. S ohledem na § 1 a § 2 zákona o služebním poměru v kombinaci se závěry Nejvyššího správního soudu tedy platí, že ředitel bezpečnostního sboru je na základě „aktu řízení“ oprávněn delegovat pravomoc k rozhodování ve věcech služebního poměru na jiné služební funkcionáře a aktem řízení vymezit i jednotlivé organizační části bezpečnostního sboru. Dle závěrů Nejvyššího správního soudu pak příslušným služebním funkcionářem nemusí být výhradně vedoucí této organizační části, ale v souladu se zmocněním ředitele bezpečnostního sboru rovněž jemu hierarchicky níže postavení služební funkcionáři.

34. V projednávaném případě je příslušným aktem řízení Závazný pokyn policejního prezidenta č. 75/2013, kterým se stanoví rozsah pravomoci služebních funkcionářů jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru příslušníků Policie České republiky. Z jeho čl. 9 odst. 1 bodu b) vyplývá, že příslušným služebním funkcionářem je pro řízení ve věci vedoucího poříčního oddělení náměstek ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy. Odvolacím orgánem je v souladu s § 190 odst. 6 zákona o služebním poměru ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy. Soud proto uzavírá, že jak prvoinstanční rozhodnutí, tak i napadené rozhodnutí vydaly orgány k tomu pravomocné a věcně příslušné.
35. Dále se soud zabýval podstatou věci, tedy otázkou zařazení žalobce do tarifní třídy.
36. Podle § 116 odst. 1 zákona o služebním poměru „pro služební místo příslušníka se stanoví tarifní třída podle nejnáročnější činnosti, jejíž výkon se na služebním místě vyžaduje (...)“.
37. Podle § 116 odst. 2 zákona o služebním poměru „není-li dále uvedeno jinak, v souladu s charakteristikami tarifních tříd uvedenými v příloze tohoto zákona stanoví vláda nařízením katalog činností v bezpečnostních sborech zařazených do jednotlivých tarifních tříd podle jejich složitosti, odpovědnosti a namáhavosti“.
38. Žalobce nejprve v obecné rovině namítá, že napadené rozhodnutí, resp. rozhodnutí prvního stupně nejsou dostatečně odůvodněná, a to zejména ve vztahu k tarifnímu zařazení vedoucích jiných oddělení. Ani v této části soud nemohl dát žalobci zapravdu.
39. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval dvěma na sobě nezávislými otázkami, a to jednak zařazením žalobce do 7. tarifní třídy (z důvodu výkonu činností uvedených pod bodem 1.3.7.12. přílohy katalogu činností), a jednak zařazením do 8. tarifní třídy (z důvodu výkonu činností uvedených pod bodem 1.3.8.3. přílohy katalogu činností). Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nevykonává činnosti popsané pod citovanými body, a proto není důvod pro jeho přearažení ze 6. tarifní třídy. A soud shledal odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k důvodům nezařazení žalobce do 7. i do 8. tarifní třídy dostatečným.
40. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí především ve vztahu k závěrům ohledně nezařazení do 7. tarifní třídy.
41. K zařazení žalobce do 7. tarifní třídy žalovaný i správní orgán I. stupně uvedli, že poříční oddělení není policejním orgánem určeným k trvalému plnění úkolů trestního řízení, ale naopak jde o oddělení pořádkové služby. V této souvislosti odkázali mj. na pokyn č. 103, podle jehož čl. 10 odst. 5 mohou policisté poříčního oddělení samostatně provádět zejména šetření a jednotlivé úkony trestního řízení, pokud jde o neodkladné a neopakovatelné úkony, další úkony mohou provádět na základě dožádání jiného policejního orgánu nebo státního zástupce. Toto vymezení pak zcela koresponduje s popisem práce žalobce jakožto vedoucího poříčního oddělení, neboť podle bodu 02.05 popisu služebního místa žalobce odpovídá za řádné plnění prvotních úkonů policejního orgánu v trestním řízení a plnění úkolů při odhalování a projednávání přestupků. K námitce žalobce, že obdobné dílčí a jednotlivé úkony trestního řízení činí rovněž vedoucí jiných oddělení, kteří jsou však zařazení ve vyšší tarifní třídě (konkrétně se jedná o vedoucího služební kynologie a vedoucího pohotovostně eskortního oddělení), žalovaný na str. 31 a 32 napadeného rozhodnutí uvedl, že srovnání těchto oddělení není namístě, neboť poříční oddělení je

oddělením odboru služby pořádkové policie, dále popsal jeho převažující činnost a rovněž vypočetl další oddělení, jejichž vedoucí jsou zařazeni do 6. tarifní třídy.

42. Soud souhlasí se žalobcem, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je v naposledy uvedené části značně strohé, ovšem zároveň se nejedná o natolik závažný nedostatek, jenž by ústil v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Správní orgány totiž podrobně popsaly charakter a náplň žalobcovy práce a dospěly k závěru, že žalobce je správně zařazen do 6. tarifní třídy.
43. Soud připomíná, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je však vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, sp. zn. 7 Afs 212/2006). Na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se například správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, sp. zn. 1 Afs 92/2012, bod 28).
44. A takto z napadeného rozhodnutí vyplývá, proč žalovaný dospěl k závěru, že žalobcovo služební zařazení neodpovídá 7. tarifní třídě. Žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně popsal základní úkoly pořádkového oddělení a činnost žalobce připodobnil k úkolům vedoucího oddělení služební kynologie, oddělení METRO a v rámci obvodních ředitelství vedoucího oddělení hlídkové služby, kteří jsou rovněž zařazeni do 6. tarifní třídy. A dodal, že ve všech těchto případech jde o oddělení, která plní základní úkoly služby pořádkové policie, nikoliv o orgány určené k trvalému plnění úkolů v trestním řízení. Žalovaný takto dle soudu alespoň v hrubých rysech odlišil služební činnosti žalobce (a těchto dalších oddělení) oproti vedoucím služební kynologie a pohotovostně eskortního oddělení, neboť z tohoto odůvodnění lze a contrario dovodit, že srovnání s vedoucími oddělení služební kynologie a oddělení pohotovostně eskortního není dle žalovaného případné, a to zejména s ohledem na rozdílnou náročnost jejich práce. Proto soud shledal toto odůvodnění dostačujícím a nepřistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost.
45. Pro úplnost pak soud uvádí, že žalovaný až ve vyjádření k žalobě doplnil, že vedoucí oddělení služební kynologie může mít podřízené, kteří provádějí výkon odborných kriminalisticko-technických činností v oboru policejní kynologie aplikací metody pachové identifikace a dále samostatný výkon speciálních kynologických činností pro potřeby trestního řízení. Tyto činnosti odpovídají zařazení pod bod 1.3.7.4. přílohy katalogu činností. A dodal, že rovněž vedoucí oddělení pohotovostně eskortního může mít podřízené, kteří provádějí jednotlivé úkony v trestním řízení, což jeho postavení odlišuje od vedoucího pořádkového oddělení. Jakkoli by se jevilo správným, aby uvedené úvahy žalovaný vtělil již do odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, tak s ohledem na skutečnost, že z napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, proč žalovaný považoval za

důvodné žalobcovo zařazení do 6. tarifní třídy, neshledal soud napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.

46. K věcné správnosti vyřčených závěrů soud uvádí následující.
47. Bod 1.3.6.11. přílohy katalogu činností uvádí jako náplň činnosti pro 6. tarifní třídu – vrchního inspektora: „*koordinace a řízení činnosti Policie České republiky na úseku výkonu služby u organizačních článků útvarů s celostátní působností, územních útvarů vyššího stupně nebo územních útvarů nižšího stupně*“.
48. Bod 1.3.7.12. přílohy katalogu činností uvádí jako náplň činnosti pro 7. tarifní třídu – komisaře: „*komplexní koordinace a řízení činnosti Policie České republiky na úseku trestního řízení a výkonu služby u organizačních článků útvarů s celostátní působností, územních útvarů vyššího stupně nebo územních útvarů nižšího stupně*“.
49. Žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně popsal základní úkoly pořičního oddělení, mezi něž patří ochrana bezpečnosti osob a majetku a zajištění veřejného pořádku na svěřeném úseku vodní cesty, odhalování přestupků na úsecích plavebního provozu, vodního hospodářství, ochrany životního prostředí, potápěčská činnost, aktivní pátrání po utonulých nebo pohřešovaných osobách, vodní záchranářská činnost, provádění dílčích a jednotlivých úkonů v trestním řízení, ohledání místa činu a zajištění stop pod vodní hladinou a podílení se na šetření plavebních nehod plavidel na vodní cestě. Soud přitom souhlasí se služebními orgány, že dle popisu služebního místa se žalobcova práce ve vztahu k trestnímu řízení omezuje výhradně na prvotní úkony, tj. rovněž neodkladné a neopakovatelné úkony, a netýká se komplexně trestního řízení. A proto jeho činnost nesplňuje parametry „komplexní koordinace a řízení činnosti na úseku trestního řízení“, jak by odpovídalo 7. tarifní třídě.
50. V tomto kontextu obстоjí rovněž výklad organizačního řádu ze strany žalovaného, resp. jeho čl. 28 odst. 5 písm. d). Byť tento článek ve znění účinném do 13. 3. 2019 stanovil, že pořiční oddělení *ve vztahu k vodní cestě odhaluje trestné činy a zjišťuje jejich pachatele*, žalovaný a správní orgán I. stupně dostatečně přesvědčivě odůvodnili, že se jedná o základní úkol policie jako celku ve smyslu § 2 zákona o policii, který nelze chápat jako realizaci úkonů dle trestního řádu. Dle čl. 28 odst. 5 písm. d) organizačního řádu ve znění účinném do 13. 3. 2019 dále pořiční oddělení vykonávalo na úseku trestního řízení neodkladné a neopakovatelné úkony, o čemž ostatně mezi účastníky není sporu. Od 13. 3. 2019 došlo ke zpřesnění daného článku, takže nově policisté pořičního oddělení mohou vykonávat nejen neodkladné a neopakovatelné úkony, ale i jiné dílčí nebo jednotlivé úkony trestního řízení, např. na základě dožádání jiného policejního orgánu nebo státního zástupce. Tím byl sladěn obsah organizačního řádu s popisem služebního místa žalobce, takže lze shrnout, že žalobce jakožto vedoucí pořičního oddělení odpovídá za řádné plnění prvotních úkonů v trestním řízení, dále je oprávněn konat neodkladné a neopakovatelné úkony a na základě dožádání rovněž další jednotlivé úkony trestního řízení. Jeho činnost proto plně odpovídá bodu 1.3.6.2. (*výkon základních policejních činností v trestním řízení při odhalování, dokumentaci a vyšetřování skutkově a právně složité trestné činnosti v příslušnosti Policejního prezidia České republiky útvarů s celostátní působností a územních útvarů vyššího stupně*), tedy 6. tarifní třídě, do níž je žalobce zařazen.
51. Žalobce ostatně v žalobě nerozporuje, že v rámci své práce koná pouze dílčí a jednotlivé úkony trestního řízení, ovšem domnívá se, že obdobné dílčí a jednotlivé úkony trestního řízení činí rovněž vedoucí jiných oddělení, kteří jsou však zařazeni ve vyšší tarifní třídě.

Soud však souhlasí se žalovaným, že vymezení základních úkolů říčního oddělení tak, jak jsou vymezeny v popisu žalobcovy práce, odpovídá žalobcovu zařazení do 6. tarifní třídy a nelze je zejména s ohledem na rozdílnou náročnost práce automaticky srovnávat s vedoucími oddělení služební kynologie a pohotovostně eskortního oddělení. Naopak žalovaný správně připodobnil činnost žalobce k vedoucím oddělení, kteří jsou zařazení do 6. platové třídy, neboť i dle soudu právě činnost těchto vedoucích (METRO, služební hypologie) svou náročností odpovídá činnosti žalobce jako vedoucího oddělení poříční policie.

52. Soud tedy neshledal důvodnými námitky ohledně jeho nezařazení do 7. tarifní třídy.
53. Následně se soud zabýval otázkou žalobcova zařazení do 8. tarifní třídy.
54. Bod 1.3.8.3. přílohy katalogu činností uvádí jako náplň činnosti pro 8. tarifní třídu – vrchního komisaře: *„samostatné tvůrčí řešení náročných a složitých analytických, metodických a koncepčních úkolů a usměrňování výkonu policejní činnosti v rámci policejního prezidia, útvarů s celostátní působností nebo územních útvarů vyššího stupně“*.
55. Ve vztahu k této námitce je rozhodující posouzení, zda fakticky prováděný výkon služby žalobce odpovídá jeho zařazení do 6. tarifní třídy s činností 11, či naopak splňuje předpoklady pro jeho přeřazení do 8. tarifní třídy. Zákon o služebním poměru v § 116 odst. 1 uvádí, že pro služební místo příslušníka se stanoví tarifní třída podle nejnáročnější činnosti, jejíž výkon se na služebním místě vyžaduje, což dále konkretizuje odst. 2 tohoto ustanovení, který uvádí, že vláda stanoví nařízením konkrétní zařazení činností do tarifních tříd podle jejich složitosti. Žalobce se domnívá, že pro zařazení do 8. tarifní třídy je dostačující, pokud v rámci své služby plní alespoň část činností popsanych pod bodem 1.3.8.3. přílohy katalogu činností, konkrétně činnost spočívající v *usměrňování výkonu policejních činností v rámci vyššího územního celku*. Dle soudu však taková argumentace nemůže obstát.
56. Soud nepochybně, že pro zařazení do konkrétní tarifní třídy není nezbytné, aby příslušník plnil veškeré činnosti zde uvedené. Stejně tak soud souhlasí s žalobcem, že katalog činností jakožto obecně závazný předpis (nařízení) je ze své podstaty obecný a vztahuje se na všechny příslušníky bezpečnostních sborů. Z logiky věci tedy každý příslušník splňuje pouze některé body v rámci třídy, do níž byl zařazen. Žalobce jakožto vedoucí poříční oddělení zařazený do 6. tarifní třídy např. nebude za žádných okolností splňovat bod 1.3.6.16. (*výkon odborných kriminalisticko-technických činností v oboru policejní kynologie aplikací metody pachové identifikace*) nebo bod 1.3.6.15. (*samostatný výkon inspekce nebo dozoru nad způsobilostí střelných zbraní, střeliva a prováděním pyrotechnického průzkumu, nad způsobilostí pyrotechnických výrobků, výbušnin a balisticky odolných materiálů*).
57. Jak je uvedeno výše, žalobce byl zařazen do 6. tarifní třídy, neboť jeho služební náplň dle závěru žalovaného odpovídá bodu 1.3.6.11. přílohy katalogu činností. Popis žalobcovy služební činnosti pod bodem 01.09 stanovil, že žalobce *„metodicky vede, organizuje a řídí podřízené policisty k zajištění součinnosti a efektivity postupu zejména v rámci prvotních úkonů trestního řízení a v oblasti šetření trestných činů a přestupků“*. Od ledna 2020 byl tento bod upraven tak, že žalobce nově *„organizuje a řídí své podřízené policisty k zajištění součinnosti a efektivního postupu zejména v rámci jednotlivých a dílčích úkonů trestního řízení a v oblasti šetření přestupků“*. Soud v této souvislosti podotýká, že je jistě nevhodné, pokud je popis žalobcovy služební činnosti měněn v průběhu trvání služebního poměru, a rovněž platí, že

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

případné nepřesnosti ve formulaci jednotlivých bodů nemohou jít k žalobcově tíži. Tato skutečnost však nic nemění na posouzení řešené věci, neboť žalobcova pracovní náplň neodpovídá 8. tarifní třídě ani v jednom z citovaných znění.

58. Je třeba mít na paměti, že žalobce byl jmenován do funkce vedoucího poříčního oddělení, což s sebou nutně nese prvek řízení a koordinace jemu svěřeného oddělení a odpovědnost za něj. Rovněž je možné připustit, že vedoucí oddělení při řízení svého oddělení postupuje podle metodických pokynů nadřízených stupňů a tímto způsobem metodicky působí na podřízené policisty. Tyto skutečnosti však v žádném případě neznamenají, že žalobce ze své pozice *usměrňuje výkon policejních činností v rámci vyššího územního celku* (1.3.8.3. přílohy katalogu činností). Správní orgány v této souvislosti podrobně rozebraly (srov. str. 17 napadeného rozhodnutí), že poříční oddělení není útvaru policie ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o policii, tím je v souladu s písm. c) tohoto ustanovení Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy. Poříční oddělení je základním organizačním článkem (v rámci odboru služby pořádkové policie) a jako takové se dále nečlení. Z uvedeného plyne, že vedoucí poříčního oddělení řídí, organizuje a koordinuje plnění úkolů ze strany svých podřízených, ovšem kromě nich nepůsobí na jiné podřízené útvary, neboť žádné takové nemá. Usměrnování vlastních příslušníků je však zcela běžnou součástí činnosti vedoucích oddělení, a proto samo o sobě nemůže být důvodem pro přeřazení do vyšší tarifní třídy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 4 Ads 143/2008-109). Stejně tak soud nedal zapravdu žalobci, že by tarifní třídy měly být diferencovány i v rámci jednotlivých oddělení, a to v závislosti na hierarchickém postavení jednotlivých příslušníků. Skutečnost, že vedoucí oddělení nese větší díl odpovědnosti oproti jeho podřízeným je totiž reflektováno stanoveným příplatkem za vedení, případně osobním příplatkem.
59. Ke shodnému závěru ostatně dospěl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 26. 8. 2005, č. j. 2 As 62/2004-61, v němž uvedl, že *„k výkonu práce vedoucího zaměstnance náleží koordinace a usměrňování podřízených zaměstnanců. Za tuto práci přísluší příplatek za vedení (§ 5 zákona č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech). Samotný výkon této práce (výkon vedoucí funkce) však není aktivním působením (koordinací a usměrňováním) na složky (útvary), tedy na více útvarů organizačního systému, a není tak důvodem pro zařazení do vyšší platové třídy“*.
60. Ze všech výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žalobcova služební činnost plně odpovídala bodu 1.3.6.11. přílohy katalogu činností a nebyl zde prostor pro jeho přeřazení do 8. tarifní třídy.

VI. Závěr

61. Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
62. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. března 2021

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.